

AAN ZEE
-
FRANCINE POSTMA

FRANCINE POSTMA

Voor Christine, die zo van het strand hield

AAN
ZEE

Een eindeloze strandwandeling

PROLOOG

Op blote voeten loop ik langs de vloedlijn. Mijn schoenen hangen aan mijn rugzak, de veters aan elkaar geknoopt. Schelpen prikken in mijn voetzolen, golfjes komen aanrollen, spoelen om mijn enkels en trekken zich weer terug – wit schuim blijft achter op het zand. Een troepje grijsbruine strandlopertjes trippelt met het water mee, druk kwetterend, pikkend in schelpen en slierten zeewier. Boven mijn hoofd schreeuwen de meeuwen. De zee weerspiegelt de grijsblauwe hemel. Het heeft even geregend, maar nu piept de zon alweer tevoorschijn tussen de laaghangende wolken.

Slecht weer bestaat niet aan zee. Hoe wisselvalliger, hoe mooier de luchten. Ik loop al uren en toch raak ik niet uitgekeken. Steeds blijf ik me verbazen over het licht dat op het water valt, op de kronkelige geulen in het zand, over de kleuren om me heen die steeds veranderen. Met iedere ademteug voel ik me vrijer, zuiverder, lichter.

7

Achter me ligt het verleden, voor me de toekomst. Maar ik loop in het nu waarin ik niks anders hoef dan mijn ene voet voor de andere te zetten. Rechts van me het strand en de duinen met golvend helmgras, links de eindeloze zee, boven me de wijde, hoge hemel.

Hier is alles goed.

WOORD VOORAF

Het boekje lag op 'Kamer 2', naast een stapel foldertjes van de Vrienden op de Fiets. *Deltapad* stond erop, boven een foto van twee mensen die langs het strand wandelden met de Deltawerken op de achtergrond. Ook in zijn nieuwe huis had mijn vader een kamer gereserveerd voor fietsers en wandelaars die de Zuid-Hollandse eilanden kwamen bezoeken. Zijn drie dochters waren ook altijd welkom om in Kamer 2 te logeren met hun gezin, maar ik maakte maar weinig gebruik van die uitnodiging. Ik kwam niet zo graag op het eiland Voorne-Putten, onder de rook van Rotterdam, dat van de rest van het land wordt afgescheiden door het chaotische, stinkende Botlekgebied. Misschien omdat ik geen rijbewijs heb? Met het openbaar vervoer duurt de reis ernaartoe eeuwen. Tegen de tijd dat ik uit de bus kroop, voelde ik me vaak weer een opstandige puber.

Jammer eigenlijk. Want het is er zo mooi, realiseerde ik me als ik op mijn spaarzame bezoeken aan mijn vader met hem wandelde langs de plekken van mijn jeugd. Het weelderige bos bij landgoed Miltenburg in Oostvoorne waar we vroeger verstoppertje speelden en boompje verwisselden. Vogelparadijs Voornes Duin waar je eindeloos kunt dwalen zonder iemand tegen te komen. En natuurlijk het strand van de Maasvlakte waar we als gezin in de jaren 70 en 80 lange dagen doorbrachten. Mijn moeder hield ervan de stranddag tot het uiterste te rekken. Nog zie ik haar staan aan de kustlijn, in de lage avondzon, haar beide armen in de lucht, triomfantelijk uitroepend: 'Kijk nou toch, die schittering op het water!' Mijn vader had speciaal voor dat moment 's morgens al wat koude flesjes bier ingegraven in een diepe kuil. Strandtenten waren er niet aan de Maasvlakte.

Ik leende het boekje van mijn vader. In coronatijd kwamen er toch geen fietsers en wandelaars logeren en bovendien was het gidsje verouderd. Tegenwoordig maakt het *Deltapad* deel uit van het Nederlands Kustpad, de LAW5. Het gehele pad is 721 kilometer lang en loopt

van Sluis in Zeeuws-Vlaanderen tot Bad-Nieuweschans in Groningen.

Langzaam ontstond een plan. Na mijn ervaringen op het St. Olavspad in Zweden en Noorwegen kriebelde het al een poosje. Tijdens die pelgrimstocht van vijf weken in Scandinavië had ik in alle rust de balans op kunnen maken. Het wandelen had gewerkt als een zeef waar ik al mijn ervaringen en emoties van de afgelopen jaren doorheen had gehaald – tot alleen wat werkelijk belangrijk was overbleef. Het had me kalmer gemaakt en tevredener, zeker de eerste tijd. Maar langzamerhand waren de stress en de sleur weer in mijn leven geslopen. En toen kwam corona en de lockdowns. Ik wilde niets liever dan wég, weer gaan lopen, maar ik wist eerst niet waar. Het moest dichtbij huis zijn want ik kon niet weer weken weg van huis. Steeds een paar dagen achter elkaar was het hoogst haalbare.

Vlak voor de kinderen zomervakantie kregen, plande ik vier dagen vrij voor mezelf. Ik besloot deze keer met bepakking te gaan lopen – niet alleen om kosten te besparen, maar ook om een keer te ervaren hoe het was om als ‘backpacker’ te lopen. Ook dat was blijven kriebelen. In Zweden en Noorwegen had ik gekozen voor een dagrugzak en bagagevervoer maar daar had ik me de hele tocht schuldig over gevoeld. Dus leende ik deze keer een lichtgewicht tentje en slaapmatje van een vriend en kocht een grotere, tweedehands rugzak. Alleen al het voorbereiden van mijn wandelvierdaagse gaf me vleugels. Pas nu ik weer een doel had, besepte ik hoe zeer ik het had gemist om ergens naar uit te kijken.

Half juni stapte ik op de trein naar Vlissingen, op weg naar Zeeuws-Vlaanderen. Niet-noodzakelijke reizen met openbaar vervoer waren net weer toegestaan; campings gingen voorzichtig weer open. En ik? Ik voelde me als een koe die na een lange winter op stal weer de wei in mocht. Het lopen smaakte naar meer en ik besloot om steeds een stuk verder te lopen langs de Noordzeekust, van zuid naar noord, van Cadzand-Bad tot aan Den Helder. Een eindeloze strandwandeling, opgedeeld in kleine stukjes van steeds een paar dagen, om uit te waaien, tot mezelf te komen en op te laden. In eigen land, maar wel weer onderweg!

DAG 1:

HILVERSUM – SLUIS, 226 KM

Mijn rugzak weegt precies twaalf en halve kilo. Erin zit een schoon setje kleren, een pyjama, toiletgerei, een microvezel handdoek, een trekkers-tentje, een matje, een slaapzak, proviand, een waterzak van drieënhalve liter en – toch maar – een boek. De afgelopen weken heb ik met deze bepakking getraind, op het Voetstappenpad rond mijn woonplaats Hilversum. Eerst de helft: twaalf en halve kilometer, daarna het hele pad. In het begin vond ik het zwaar, maar het wende snel, zeker omdat ik vanaf de tweede keer met wandelstokken liep. Het gewicht op mijn rug begon veilig te voelen, als een schild. Het gaf me bovendien een sterk en onafhankelijk gevoel om alles wat ik nodig had zelf te dragen.

Ook al heb ik intussen mijn kwetsbaarheden omarmd, nog steeds wil ik graag sterk en onafhankelijk zijn. Dat laatste gaat niet altijd samen met het hebben van een gezin – die neiging om me af te zonderen en de behoefte om alle kanten op te kunnen. Om die vrijheidsdrang voel ik me wel eens schuldig, want daarin lijk ik op mijn moeder.

Als kind had ik vaak het gevoel dat mijn moeder ergens anders wilde zijn. Ook als ze er was, leek ze afwezig. Het kon haar voor mijn gevoel niet veel schelen wat ik uitvoerde. Zolang ik mijn eigen gang ging en haar niet stoorde, mocht er veel. Het werd pas lastig als ik in haar vaarwater kwam. Dan kon ze fel zijn, onvoorspelbaar ook. Toen ik tien was, begon ze aan een studie Nederlands. Vanaf dat moment zat ze vaak op haar kamer, aan haar bureautje. Ook op vakanties onttrok mijn moeder zich vaak aan het gezinsleven – ze lag te zonnen of te lezen, of zat urenlang op een stoeltje te schrijven in haar dagboek, op honderd meter

van de tent. Wij mochten haar dan niet storen. Mijn vader was degene die ons meenam op wandeltochten, de bergen in, naar grotten of zoutvlaktes, of als we gingen kanoën op een rivier.

Terugkijkend was er één plek waar mijn moeder volkomen in haar element was, waar ze samenviel met haar omgeving, en dat was op het strand. Wij woonden vlak bij de Maasvlakte, een groot kunstmatig strand aan de monding van de Maas, behorend bij de haven van Rotterdam. Voor je er was, moest je eerst door een rommelig industriegebied met kranen die de containerschepen in de haven bevoorraadden en leeghaalden – die kranen konden met één deel omhoog staan of met beide delen plat liggen; als kind noemden mijn zusjes en ik ze daarom “de stoelen en de bedden”. Daarna kwam je op een puinweg door een braakliggend niemandsland en daar, dat wel het einde van de wereld leek was een slordige parkeerplaats en na wat kleine duinen een uitgestrekt strand. Op zomerse dagen gingen we er soms na mijn vaders werk nog even met z’n allen zwemmen. In het weekend gingen we hele dagen naar de Maasvlakte. Mijn zusjes en ik maakten druipkastelen van zand, groeven geulen, bouwden forten en zwommen eindeloos. Mijn ouders, die op andere momenten vaak ruzie maakten, waren ontspannen en vrolijk op zulke dagen. Op het strand was alles goed.

Op de pont van Vlissingen naar Breskens dringt tot me door hoe ver Zeeuws-Vlaanderen eigenlijk verwijderd is van de Randstad. Met de auto kun je door de Westerscheldetunnel, maar als je, zoals ik, met het OV reist, moet je over het water. Dat is overigens geen straf; na de lange treinreis geniet ik op het achterdek van de zilte zeelucht in mijn haren, het opspattende water en de krijsende meeuwen in de woeste wolkenlucht.

Vanuit Breskens neem ik de bus naar Sluis, het beginpunt van mijn tocht. Morgenochtend loop ik van daar naar Nieuwvliet-Bad, iets voorbij Cadzand, aan de West-Vlaamse kust. Maar vanavond ga ik naar camping Polderzicht, die drie kilometer landinwaarts van Sluis ligt. Ik loop langs de provinciale weg, met links en rechts graanvelden en groene akkers in het avondlicht. Op de camping zet ik mijn piepkleine tentje op tussen de caravans en campers en duik ik vroeg mijn slaapzak in. ☔

DAG 1

HILVERSUM

SLUIS

226 KM

